

under saa betryggende Former som her i Landet, men vi har ikke Brug for Konventionen, og jeg vil gerne stærkt fremhæve, at en Ratifikation af denne Konvention vil medføre en fuldstændig Omkalfatring af vort Forhyringsvæsen og en Omkalfatring, der vil komme til at koste Landet store Pengesummer. Hvis vi ratificerer, maa vi være klar over, hvilke nye Byrder der dermed bliver paalagt Landet, og jeg vil i den Anledning forespørge den højtærede Erhvervsminister — idet jeg formoder, at den højtærede Socialminister ikke sidder inde med de fornødne Oplysninger —, hvor store Omkostninger den højtærede Erhvervsminister anslaaer, at den Forandring i Forhyringsvæsenet, der bliver den direkte og umiddelbare Følge af Konventionens Ratifikation, vil medføre. I Forbindelse hermed vil jeg gerne have Lov til at udtale, at jeg finder det overmaade lidet hensynsfuldt overfor det høje Ting, at vi ikke fra den høje Regering samtidig med Fremsættelsen af dette Konventionsforslag har faaet fremsat et Lovforslag vedrørende den Nyordning af Forhyringsforholdene, der, som jeg før nævnte, bliver den direkte Følge af Konventionens Ratifikation. Hvis man fra den højtærede Regerings Side betragter dette Konventionsforslag som andet og mere end et rent og skært Paradenummer — men det gør man maaske ikke —, saa havde det været den høje Regerings Pligt, efter mit Skøn i hvert Fald, samtidig at fremsætte et Lovforslag, der kunde dække Konventionsudkastet, saaledes at ærede Medlemmer kunde blive klar over, paa hvilken Maade den høje Regering ønskede at ordne Forhyringsforholdene, saafremt Konventionsudkastet blev ratificeret. Nu ved vi intet som helst herom, praktisk talt intet som helst; ganske vist nævnte det ærede Medlem Hr. P. Andersen, der talte paa Socialdemokratiets Vegne, at man ønskede at sætte det Forslag, der var udarbejdet i 1921, ind samtidig med eller umiddelbart efter Ratificeringen, men det var jo det ærede Medlems Udtalelse; det var ikke den høje Regerings. Fra Regeringens Side har vi intet som helst hørt om dette Spørgsmaal. Den højtærede Socialminister udtalte i sin Fremsættelsestale om dette Konventionsforslag kun, at det maatte ledsages af et Lovforslag, som vilde komme fra Erhvervsministeriet, og som var under Udarbejdelse, og i Bemærkningerne anføres det, at det vil „være nødvendigt at ændre den gældende Lovgivnings Regler paa det omhandlede Omraade“, men ikke med et Ord har man

fra den høje Regerings Side givet ærede Medlemmer, i hvert Fald ikke Medlemmerne indenfor mit Parti, noget som helst Vink om, paa hvilken Maade Nyordningen i paakommende Tilfælde skulde praktiseres. Jeg gentager, at jeg finder en saadan Fremgangsmaade meget lidt hensynsfuld overfor ærede Medlemmer, der skal tage Standpunkt til en Konvention, der medfører en fuldstændig Omkalfatring paa et bestemt Omraade, uden at faa noget som helst at vide om, hvad man ønsker at sætte i Stedet for den nuværende Ordning i paakommende Tilfælde. Jeg ved ikke, om man tænker paa at benytte Forslaget fra 1921, som det ærede Medlem Hr. P. Andersen omtalte, om man vil have Statsforhyring eller kommunal Forhyring; jeg ved i det hele taget naturligvis slet intet om Regeringens Planer i saa Henseende, men hvis Forholdet er det, at Regeringen heller ikke ved noget, og at Regeringen heller ikke har udarbejdet nogle Planer for Øjeblikket, forekommer det mig, at det havde været naturligt at vente med at fremsætte Konventionsudkastet, indtil man var blevet klar over, hvad man vilde sætte i Stedet for det nuværende, og indtil man havde faaet udarbejdet et fyldestgørende Lovforslag i Stedet for de Bestemmelser, der i Øjeblikket er gældende Ret her i Landet.

Da Forslaget blev behandlet i dette høje Ting i Foraaret 1921, var man klar over, at dets Gennemførelse vilde medføre betydelige Omkostninger, men jeg tror alligevel ikke, man har gjort sig rigtig klart, hvor betydelige disse vil blive. For Tiden er Forholdet jo det, at Forhyring finder Sted i Henhold til Sømandsloven af 1. Maj 1923, suppleret med Lov om Forhyringsagenter af 12. April 1892. Denne Lovs første 5 Paragraffer vedrører kun Forhyringsforholdene i København, idet der dog i § 6 nævnes, at Regeringen er bemyndiget til med fornøden Lempelse at gøre Bestemmelserne i de foregaaende Lovparagraffer anvendelige paa Steder udenfor København, naar det af den vedkommende Kommunalbestyrelse anses for nødvendigt eller ønskeligt. Forholdene har udviklet sig saaledes, at et meget stort Antal Søkøbstæder, saavidt jeg ved, op imod en Snes, nu har Forhyringsagenter, og disses Virksomhed falder følgelig ind under Loven af 12. April 1892. I Praksis er Forholdet jo det, at en Reder eller en Kaptajn henvender sig til en Forhyringsagent, en „Hyrebasse“, som han kaldtes i gamle Dage, og anmoder ham om at skaffe det fornødne Mandskab saavel Officerer som menige, og